

НАПРЪДЪКЪ пълзва всякой Петъкъ.

Прѣдплатъ.

За година, вѣтрѣ въ Държавѣ 1 Турска Лира Златна. За 6 мѣсеца половина Турска Лира. За година вѣтрѣ отъ Държавѣ 6 бѣли медяниста. За 6 мѣсеца 3 бѣли медяниста.

Настоятели отговарятъ за заплатѣ и зематъ на 15 едно, като събератъ отъ 5 спомоществованія на горѣ, и на 10 едно, като събератъ отъ 10 на горѣ.

НАПРЪДЪКЪ

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДНЫ, ПОЛИТИЧЕСКЫ И КНЯЖЕВНЫ НОВИНЫ

Спомоществованія почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець.

Подписката на спомоществованія става въ Цариградъ, при Мв. Найденова Редактора и притежателя — Атопънъ-Ханъ № 14.

Статии и дописки за обществени и народни работи са вѣтвяватъ съ благодареніе, но въ всякой случай трѣбна да сѣ събдени съ потребните подписи.

За частни вѣстии са плаща по 2 гроша на редъ.

Испрашанъ за обнародване статия и новина на задъ са не пращатъ.

ЦАРИГРАДЪ, 20 Януаря 1877.

Слѣдъ Конференціята.

Во всякото продълженіе на засѣданія на Конференціята нѣй видѣхмы пълномощицѣ на шестѣхъ велики Силы да поддържатъ, съгласно, една программа за едно улучшение въ управленіето на сѣверныи области на Отоманскитъ Държавъ. Тази программа са отвърли отъ отоманското правителство, — посредствомъ единъ Общъ Сѣборъ, държѣтъ, както е известно, на В. Портъ и въ който взехъ участие прѣдставителѣ на разни въ Имперіята народности, — и европейскитъ пълномощни прѣдставители са отглаголихъ отъ источни работи, като ги оставихъ на собственитъ тѣхъ судби. Тука сега естествено са ражда въпросъ, щѣтъ ли европейскитъ Силы да постоянствуватъ въ исполненіето на прѣдставителѣ отъ тѣхнитъ пълномощици и отглаголихъ отъ Вис. Портъ программа, нѣщо което имъ налага тѣхното достоинство, изложено е още повече чрезъ отглаголихъ на гостода посланици отъ столицитъ на Отоманскитъ Държавъ, и ако постоянствуватъ, достатъчно ли е само туй отглаголихъ, или, както са мысли, войната ще даде край на досегашиятъ неизвѣстность?

Ако земемъ прѣдъ видъ това що пишѣтъ европейскитъ, и особенно, английскитъ вѣстници, за отглаголихъ отъ прѣдложенія на Конференціята отъ голѣмийтъ Общъ Сѣборъ на В. Портъ, което имъ бѣхъ съобщили телеграфически отъ Цариградъ жили, нѣй видѣхмы какъ заключеніето на тѣзи вѣстници е, че туй отглаголихъ не води слѣдъ себе непосредственихъ войнъ. Така на прим. *Таймсъ* казува, че ще са прѣкаратъ, по всякъ вѣроятность, още много седмици, а може бы и цѣлы мѣсеци, въ новы дипломатически сѣразысканія и прѣговори, догдѣ руското правителство обяви своето конечно рѣшеніе. Възможно е, прилага да каже речениитъ английскій листъ, щото растуриеніето на Конференціята да бѣде началото на новѣхъ фазѣ, въ кождо западнитъ Силы отъ единъ страна да държѣтъ приврѣжно едно неутрално положеніе, а тритъ сѣверни Имперіи да са занимають и пакъ и по дѣтально съ тоя въпросъ. Съ туй мнѣніе е съгласенъ и единъ телеграммъ изъ Петербургъ отъ 11/23 того, който казува: «Увѣравать, че руското правителство полага всяко стараніе щото да прѣдизвика отъ страна на Силитъ новъ една дипломатическѣ постѣпки.» Туй явленіе отъ умѣренность, или по добръ, отъ отпущаніе на русскій Кабинетъ, което са вижда необяснимо на всички оныя, които мыслятъ че Россія търпи благословенъ причинъ да смутни источниитъ и европейскій миръ, брюкселскій *Нордъ* го тълкува въ листѣ сп отъ 5/17 Януаря, т. е. единъ день прѣди да са събере Общитъ великъ Сѣборъ на В. Портъ, по слѣдующий начинъ: «И другъ пѣтъ смы посочвали на оныя вѣстници, които са сумѣвахъ въ стремленія на Россія, туй поучително явленіе, че тѣ колѣмъ памѣри Силитъ расположены да съдѣйствуватъ съ нежъ заедно, или пѣкъ да й оставятъ допришето свободно, обавва вмѣсто да ускорява своето движеніе, и не отива рѣшително на напредъ, освѣнъ когато срѣще прѣдъ себе съпротивленія или отказванія. Тѣмъ въ този истинитъ духъ постѣпки руското правителство и сега, т. е. отъ началото на настоящѣ-

тъ кризѣ, и тѣй слѣдува да постѣпка въ Конференціята. А тѣй като са обнася, Россія доказува, както вижда всякой, че у нежъ има последователность. Но нѣй са надѣмъ че тѣ ще бѣде до край последователна на себе си, и че така или иначе тѣ не ще отстъпни прѣвъ турското упорство.» Други пѣкъ свѣдѣнія извѣстуватъ, какъ руското правителство обявило на другитъ велики Силы че, понеже въпросътъ взе вече европейскій характеръ, Россія не мысли че има право да прѣдприеме исклучително и сама развѣрзаніето на тѣя источни сплетни и че на всичкитъ заедно надѣжжи да изнамѣратъ потребнитъ средства за една сполучливъ исходъ на европейското намѣваніе въ работитъ на Турціи.

И наистинѣ, не е лесно да сѣди человекъ отъ сега еще за видѣтъ на новѣхъ дипломатическѣ постѣпки, които ще наслѣди растуриеніето на Конференціята и отглаголихъ отъ Цариградъ на пълномощицѣ и посланици на шестѣхъ велики Силы. Вѣрното е, че всичкитъ отъ сега натѣхъ дипломатически прѣговори ще са ограничѣтъ помежду тѣя Силы, защото, съ отглаголихъ на европейскитъ прѣдставители, което е вѣроятно да са послѣдува и отъ повиканіето на посланици на В. Портъ, пѣтъхъ на дипломатическѣ между нежъ и европейскитъ велики Силы снѣшенія са прѣвѣше. Исто тѣй е явно, че новитъ прѣговори между тѣя Силы не можѣтъ вече да са въртѣтъ въ программитъ на Конференціята, на кождо программа В. Порта даде вече съ вѣчкѣхъ официалность свойтъ послѣдѣнъ отговоръ, но ще са въртѣтъ тѣ безъ сумѣніе около начинъ и средства, съ които ще са извършатъ рѣшенія на Европѣ. Работата е обаче, че можѣтъ ли да са споразумѣтъ изпово великитъ Силы върху тоя въпросъ, върху който има данни да върва человекъ че, ако това не е сумѣнително, то поне е твърдъ трудно да са постигне, поже много пѣтъ видѣхмы европейскитъ дипломати да са съгласуватъ, кождимъ прѣдѣжи да са положатъ началата за рѣшеніето на единъ въпросъ, но и да дождѣтъ въ разногласіе, даже и до обскуване помежду си, щомъ настане минутата да са рѣши за средствата, чрезъ които можѣтъ да са приложѣтъ тѣя начала.

Както казахмы по горѣ, въ настоящий въпросъ нѣй видѣхмы пълномощицѣ на шестѣхъ велики Силы да поддържатъ съгласно въ Конференціята программитъ, кождо съставихъ тѣ за едно улучшение въ управленіето на сѣверныи области на Отоманскитъ Държавъ, видѣхмы и тѣхното отъ Цариградъ отглаголихъ; но достатъчно средство ли е за исполненіето на тѣхнитъ рѣшенія туй отглаголихъ и напущаніето на источнитъ работи? Нѣма сумѣніе, че туй напущаніе явно противорѣчи на усрѣднитъ ревность кождо показѣхъ Силитъ за незабавното улучшение на источнитъ работи, когато отъ другъ страна никакъ полжъ не може да принесе то нито на Христіанитъ въ Отоманскитъ Имперіи, които Силитъ са наехъ да покровителствуватъ, нито пѣкъ на тѣхнитъ собствени въ турско подданници, които оставатъ тѣй безъ по горне политическо и дипломатическо покровителство. Явно е слѣдователно, че европейскитъ Кабинети не можѣтъ за дълго и неопрѣдѣлено врѣме да продължаватъ туй свое отглаголихъ и напущаніе, безъ да излагатъ въ опасность своитъ соб-

ственни интересы и да видѣтъ че си остава злото, което тѣ съ толкозъ силны цѣрове нмажъ намѣреніе да излѣкувати.

Туй вѣщаще състояніе и прѣвѣшнѣлостъ на Силитъ е възможно да са продължѣтъ най много еще до единъ мѣсець, т. е. до 1мъ Марта, когато са свършва, както е извѣстно, вторитъ срокъ на двумѣсечното прѣмиріе. Подновяваніето на непріятелскитъ дѣйствія между Портѣхъ и двѣтъ воюющы княжества ще разсипи, разбира са, новитъ ходъ на работитъ. Въ такъвъ случай, Россія ще стои ли хладнокрѣвенъ зритель прѣдъ побѣдоносенъ и кѣвъ Българѣхъ вържежъ на турскитъ войскы, или ще започне да са своѣхъ южнѣхъ войскы да прѣвѣше Прутѣхъ, щомъ тѣ трѣбнатъ и отидѣтъ по на вѣтрѣ отъ Алексинацъ? Отъ другъ страна, великитъ другы европейскы Силы ще позволятъ ли на Россіи да прѣдприеме тя сама дѣлото, като изпълнител на европейскитъ рѣшенія? Ще земѣтъ ли участіе тѣ въ общото съ нежъ дѣйствіе, или напротивъ ще са раздѣлитъ мнѣнія на два разны лагера, отъ които всякой да разны особенно знамя.

Тази проблема, въ кождо е сѣрѣдоточена всичката источна криза и кождо отъ двѣ години насамъ занимава и безпокои европейскитъ и источный свѣтъ, ще са рѣши както и да е прѣвъ идущий Марта. Възможно е щото въ туй врѣмѣно разстояніе нѣкоя отъ интересующитъ са велики Силы да са повѣри, на своето прѣдѣнѣколяко мѣсеци направено прѣдложене, да са заематъ т. е. областитъ на европейскѣ Турціи и самата ней на столица отъ войскитъ и флотитъ на три или и повече велики Силы. Подновяваніето на туй прѣдложене са очаква да извѣсти отъ минутъ на минутъ телеграфѣхъ, като естествено слѣдствіе отъ прѣвѣшаніето на дипломатическитъ прѣговори между Европѣ и Отоманскитъ Имперіи. По тѣмъ върху туй прѣдложене е и пѣтъ толкозъ трудно и неврѣотно споразумѣніето, колкото неосмѣстливо са доказа то прѣдѣ свиканіето на европейскитъ Конференціи въ Цариградъ. По вѣроятно може человекъ да прѣдположи, че великитъ Силы отъ централни и западни Европѣ ще отложѣтъ конечното свое рѣшеніе за какъвъ пѣкъ да земѣтъ, догдѣ видѣтъ какъво ще направи Россія, щомъ почне изпово продълженіето на турско-сърбскитъ войнѣ.

«Журналъ де Деба» обнародува единъ членъ, отъ които нѣй извѣщавѣ слѣдующици уложки, които сѣ единъ свѣтъ твърдъ прѣтѣлески.

Справедливо е да признаемъ че, ако Конференціята е докарала своитъ прѣдложенія до тамъ, гдѣто ни ги прѣдстави телеграфѣхъ вчера, положени е измѣнено и не може человекъ да укорява европейскитъ пълномощици че сѣ прѣдложили на Портѣхъ такъвъзъ исканія, които не можѣтъ да са пріемѣтъ. Вече не е въпросъ, види са, «ниго за жандармеріи, нито за настаняваніе на турскитъ войскы, нито пѣкъ за раздѣляне на Българіи въ два вѣлѣта». Независимата комисія за исполненіето на реформитъ бѣла смѣсената и прѣдложена едно врѣме отъ графа Алдриши комисія, установленіето на кождо Портѣхъ бѣше пріемѣла тогава.

Ако бѣхъ са направили подобни прѣдложенія на Портѣхъ прѣди нѣколко мѣсеци, пѣла никакъ сумѣніе че тѣ щѣхъ да са пріемѣтъ не-

забавно. Истина е, че въ назначеніето на управителѣхъ са поскѣно одобреніето на Силитъ по само единъ пѣтъ, и Портѣхъ бѣ могли лесно да избѣгне това, което въ туй задѣженіе са намѣрва еще обезпокоително за нейното честолѣбіе, като назначи безъ забавѣхъ такъвъзъ управители, отъ които Силитъ бѣхъ са показали задоволны, управители Христіаны на примѣръ.

Мирѣхъ или войната завѣси днесъ единствено отъ умѣренность на Портѣхъ, и, ако избухне войната, Портѣхъ ще бѣже отговорна. Тя ще понесе еще и най тѣжкитъ товаръ отъ нежъ. Нѣй са боятъ да не бы да са лѣжатъ нѣкакъ въ Цариградъ отъ сполукитъ, които можѣтъ да намѣратъ на бойнитъ полета. Турцитъ имѣтъ на истинѣхъ значителнѣхъ отбранителнѣхъ силѣхъ, но резултатѣхъ отъ единъ войнѣ между Русситъ и тѣхъ ще завѣси отъ количеството и отъ трѣйностѣхъ на средствата, които бѣ могли да прѣдставѣтъ отъ единѣхъ и отъ другѣхъ странахъ. Ясно е, че послѣдното прѣмущество ще остане отъ кѣмъ странахъ на Россіи.

Портѣхъ ще успѣе въ единъ походъ, и въ два ако искате; но по послѣ тѣ ще са истощи. Тя трѣбва добръ да прѣсмѣтне и опасность кождо бѣ могла да ѣхъ заплаши върху нейнѣхъ собственихъ земѣхъ, догдѣ тѣ ще зашѣщава границѣхъ: знаишо е колко туй нещастно мѣсто е раздѣлено противъ само себе си и до какъва степенъ бѣ было лесно за единъ хитръ неприятѣль да прѣдизвика малко-напрѣдъ вѣтрѣшныи подиганія. Какъ да са прѣдземѣтъ тѣ? Съ кланія ли? тѣзи система е лоша, и тѣя вече коштува на Портѣхъ съ изгубванѣто на доста симпатіи; благородіето и човѣчната прѣпорѣчавѣхъ внимателно отбѣганіето отъ да са подновѣтъ тѣ и вторитъ пѣтъ. Невъзможно е прочее да са прѣдвиди колко непредвидѣны и ужасны запитанія бѣ произлѣзли въ теченіето на войнѣхъ, и, колкото за о-кончателното събитіе, то е почин вѣрно.

Россія, която не бѣше готова прѣдѣ нѣколко мѣсеци, направи чудесны успѣія за да организува и да съедини войскитъ си. Тази войска е днесъ на Прутѣхъ, съвѣтъхъ расположена за да прѣмине, и увѣрява че, нейното материално състояніе бѣрзо са е издигнѣло на оныи уровень, на кождо са намѣрва и моралитѣ ѣ состояніе. Тѣй сѣ работѣхъ; и нѣй намѣрвами подтвърденіето нѣвъ во всичкитъ чужды корреспонденціи, и частно въ едно писмо изъ С. Петербургъ до *Политише Корреспонденцѣ*. Ако, въ врѣмето на полаганіе въ движеніе — прочитамы нѣй въ това писмо — Россія не бѣше приготвена да прѣдприеме единъ походъ, въ разстояніето на нѣколко седмици тѣ допѣли това що ѣ не достигаме. Портѣхъ прочее има да са борн срѣшу единъ Силѣхъ, кождо даде единъ удивителенъ примѣръ за бѣрзинѣхъ въ прѣготовленія за единъ прѣгавѣхъ дѣятельность. Само врѣмето бѣ было доста да даде побѣдѣхъ на единъ народъ, който брои 80 милиона души, срѣшу единъ народъ отъ 28 милиона.

Може да попыта нѣкой, защо Россія, на кождо положеніето бѣше толкозъ заплашително, когато тѣ не бѣше готова да са бѣе, бѣрзо умекнѣи стаи можѣ бы най умѣрѣната въ Конференціята. Имѣ много причини за тоя; прѣвата е, че Россія спечели вече това което бѣше пожелала за да оправдае своитъ покровителствѣхъ роль надъ славенскитъ племена; втората е, че като постигнѣхъ моралитѣхъ своѣхъ

цѣхъ, тѣ са не рѣшава да са вѣври въ единъ прѣдприятіе, което бѣ было безъ сумѣніе една занесвателна война. Какъ бы придобила тѣ отъ тѣзи войнѣ? Тя не бы придобила, разбира са, толкозъ, колкото да бѣже възнаградена за твърдъ скѣпото усиліе кождо бѣ потребѣло да направи, ако и насѣрчѣна отъ успѣхитъ са оставеше да са увлече до тамъ, щото Европа раздразнена и обезпокоена са принудеше да са намѣси. Не е прилично мыслѣтъ за Россіи да вѣври себе си и да вкарва свѣтъхъ въ подобны приключенія. Нѣй ѣ честити и ѣ благодаримъ за това въ интереса на цивилизаціи-тѣхъ и на мирѣхъ.

Не ще има да жалѣмъ много, че Конференціята не починъ отъ тамъ гдѣто свѣрши. Нѣй не быхмы желали да ѣхъ не поздравимъ, да ѣхъ поддържимъ и да речемъ: Европа говори, распрѣта е свѣршена. По нещастію това не бѣ възможно: трѣбваше да прѣдвидѣхъ енергичното упорство на Портѣхъ. Това твърдоглаво упорство до днесъ, лежеше въ чувството на достойность, кождо принадлежи на единъ народъ, както и въ лѣтъ и наскѣрбленіето, кождо това докато чувство естествено бѣ породило. Сега достойнството на Портѣхъ е завардено, нейната независимость е запазена, но нейнѣхъ глѣвъ не е никакъ умаленъ.

Писменитъ и устны новины отъ Цариградъ са сагласуватъ въ това да прѣдставяватъ Турцитъ като хора, съ които не може да са договарѣ, казватъ, че тѣ искатъ войнѣхъ. Какъва полза ще извлекѣтъ тѣ отъ това? Отглаголихъ е единъ много лошъ планъ въ политикѣхъ, а въ настоящитъ случаи, то ще бѣде не само лошъ планъ, но и единъ истинска глупость. Портѣхъ нѣма съизници въ Европѣ; ако мысли че го има, тѣ са лѣже, ако нѣкъ ѣхъ насѣрчавѣ да са бѣе, той ѣ малъ. Единѣхъ Англія има единъ много голѣмъ интересъ за задѣржанѣто на Турскитъ Имперіи, за да ѣ подале силнѣхъ рѣжъ въ послѣднитъ минуть, и нежъ малко ѣхъ о грижа кому принадлежи Херцеговина, Босна и една часть отъ Българіи: Цариградъ заплашѣхъ ще има само силѣхъ да ѣхъ накара да излѣзе отъ своитѣ застоялость.

Нека размысли, прочее, Портѣхъ върху това, кождо ще прави! Конференціята ѣхъ бѣше докарала до отчаяніе, видѣхъ слѣдствія отъ таѣхъ погрѣшкѣхъ. Отъ своѣхъ странахъ Портѣхъ са сгрѣши да докара Россіи, не до отчаяніе, нѣ до задѣженіе на чѣстѣхъ да истегли са бѣхъ. Россія единъ пѣтъ влѣзла въ войнѣхъ, не ще са спрѣ, догдѣто не добѣе удовлетвореніе, и оныя, които познѣватъ кавалерското себелѣбіе и страстиѣхъ на този великъ народъ, не бѣхъ сѣ сумѣвали, че той ще употреби по добръ своитъ послѣдѣхъ источници, нежели да са откаже отъ да получи удовлетвореніе, да си отмѣсти и той на непріятѣль си.

Мирѣхъ! мирѣхъ: нѣй го искамы за цѣлий свѣтъ. Русситъ заплашихъхъ прѣдѣ нѣколко мѣсеца мирѣхъ и нѣй са много насѣрбихмы за това, защото обичамы Русситъ и бѣше имъ мѣчно да казѣмы, че тѣ грѣшѣхъ. Послѣ и Турцитъ заплашихъхъ мирѣхъ, като отглаголихъхъ прѣдложенія на конференціятахъ; но покровѣдіето и човѣчското право ни задѣжѣваме да кажемъ че тѣ нмажъ право. Не бы трѣбѣло, при все това, да продължаватъ да заплашѣватъ мирѣхъ тогава, когато нѣматъ право да правѣтъ това. Ако прѣдложенія на Силитъ сѣ такъва, какъвто допѣшитъ ни ги извѣстихъ вчера, Пор-

тата може да ги приеме: а като може, ти е длъжна да го направи.

И като ги приеме, тя ще заслужи отъ ново съчувствие на Европа и ний ще имъ славава съ едно благосклонно око въ изпълнението на своите реформи. Ний искаме да върваме, че единъ такъвъ челоуѣкъ, какъвто е Мидхадъ паша, който даде толкови доказателства за единъ духъ ясенъ и остроуменъ и за едно дерзостно разсъждение, не ще са измамни върху бъдещето, което заплашва отечеството му, и че ще знае да го отвърне.

Двадесетгодишенъ периодъ на Источный въпросъ.

«Неологосъ» заема слѣдующий членъ отъ парижскій в. «Юнионъ»:

За да са оцѣни сѣлата и значеніето на даешнитъ община на Турция, добръ е да си припомнимъ що са обѣщахъ тѣ званично чрезъ трактаты, официални извѣщенія, заповѣди и закони и на христіанскитъ свои подданици и на Европа, а особено на Франція и Англія, срѣщу голѣмѣтъ жертвы които тѣзи двѣ Силы направиха и въ войскари и въ пары, заради Отоманскѣтъ Имперіи въ врѣмето на войнѣтъ отъ 1854 и 1855. Ний пишемъ безъ предубѣждение и съ единственнѣтъ само цѣль да разяснимъ положеніето, като докажемъ че, ако не постѣпаватъ съ по голѣмѣтъ осторожностъ, отъ колкото въ минѣлото, тѣ работятъ за въ ползъ на Русытъ.

На 1853 г. положеніето на Христіанитѣ въ Турціи бѣше отъ най достопаечивнѣтъ; тѣ бѣхъ раи, т. е. побѣдени, на които Султанитѣ съ подариха животътъ, но ги поставиха въ истинско сѣстопаніе на робство. Тѣ плащахъ *гарачи*, данѣтъ за крѣвѣтъ, данѣтъ за купуването на животътъ, дълѣтъ на своето робство. Россія, възползувана отъ туй жалостно сѣстопаніе на Христіанитѣ, испрати въ Цариградъ на 5 Маи 1853 князь Меншикова, за да поиска сигурии и здравы порѣчителства за Православнитѣ христіани.

Оправданіето на Россіи, казуване г. Неседродъ въ едно дипломатическо слобещіе на 21 Маи, прилича на отъ нуи, което Франца е угражвала отъ вѣкове палъ Католицитѣ въ Отоманскѣтъ Имперіи; никакво оправданіе не води то за постоянно нахѣваніе въ вѣтрѣнитѣ работы на Имперіи. По видимому Россія нѣмаше право, но на дѣло судбината на Христіанитѣ въ Истокъ бѣше неспосна. Туй като разбрахъ Франца и Англія обѣвиха са побориница на Султана и покровителница на Христіанитѣ.

Императоръ Наполеонъ въ словото съ което отворише засѣданіята на законодателнитѣ тѣла, на 2 Маи 1854, казуваше:

Нека ни не казуватъ прочее: Какво отивате да правите въ Цариградъ? Отиваме тамъ заедно съ Англіи, за да защитимъ оправданіята на Христіанитѣ; отиваме тамъ, за да защитимъ свободѣтъ на моретата и праведното свое вліяніе въ Средиземното море. . . . Отиваме тамъ най послѣ съ всички оныя, които желаятъ вѣсторжествованіето на правдѣтъ, на правосѣдіето и на просвѣщеніето.

Два мѣсеца прѣдѣ това, на 12 Марта 1854, Франца, Англія и Турція бѣхъ подписали трактатъ за нападателъ и отбранителенъ сѣюзъ. Съ тоиъ трактатъ Франца и Англія са задѣлжавахъ да защищаватъ съ оружїята си Турціи дори до сключваніето на единъ миръ, който да осигурява независимостѣтъ на Отоманскѣтъ Имперіи и оправданіята на Султана. Отъ другъ страна, Турція са задѣлжаваше да изпни постановленіята на Имперіи така, што да има равенство прѣдъ законѣтъ, всичкитъ отоманскі подданици, безъ различіе на религиѣ, да са приѣматъ во всичкитъ общественны службы, да са приѣма въ сѣдѣщата свѣдѣтелството на Христіанитѣ, да са съставятъ по всичкитъ Имперіи смѣсени сѣдѣщаща, да са турци на единъ редъ данѣтъ, да са унищожни по главниъ данѣтъ и проч.

Великитъ Силы имахъ право, вслѣдствіе на задѣженіята на Портѣтъ

срѣмо тѣхъ, да искатъ изпълненіето имъ; тѣзи задѣженія прочее имахъ едно освѣщеніе, едно порѣчителство. И дѣйствително, трактатѣтъ отъ 1854 бѣше единъ спогодителенъ актъ; Портата сключи тогава на освѣщеніе, на порѣчителство, въ случай че не изпълни задѣженіята си.

Но во всичкото разстояніе на войнѣтъ, даже и въ самото врѣме на сключеніето сключваніе на мирѣтъ Турція не изпълни никое отъ задѣженіята, които бѣше приѣла въ трактатѣтъ отъ 1854. Двѣтъ велики Силы достигнахъ до нѣтъ, не направихъ нищо за да имъ принудятъ да изпълни обѣщаніята си. Истина е, че голѣмѣтъ данѣтъ са унищожни, но само по имѣ, а не дѣломъ, защото Христіанитѣ плащатъ днесъ на Държавѣтъ тройни и четворни данѣцы.

Прѣди войнѣтъ станѣ Конференція въ Вѣнѣ за опазваніето на мирѣтъ, по нищо несполучи. Слѣдъ смъртѣтъ на Императора Николая съразмышленіята са подновили, но и пакъ нищо са не рѣши. Разыскванитѣ четвъртъ членъ казуваше, че Христіанитѣ щѣхъ да бѣдѣтъ во всичко равни съ Мюсюлманитѣ. Въпросѣтъ на европейското порѣчителство за изпълненіето на реформитѣ, които щѣхъ да са дадѣтъ отъ Султана, бѣше каменнѣтъ претѣканіи, о който са удари Конференція, която са свърши на 26 Априлиа 1855.

Али паша, въ единъ мемоаръ, съчиненъ въ началото на 1855, и съ които искаше да са не помѣщаватъ въ трактатѣтъ условїята на порѣчителството за правдинѣтъ на Христіанитѣ, казуваше:

Тоиъ въпросъ за религіозното покровителство на Христіанитѣ подданици на Султана ако са приѣмеше по който и да е начинъ, было за едно общество было за всичкитѣ, бы бѣлъ едно отъ най опаснитѣ докаченія за господарственнѣтъ оправданія на законитѣ власть на Султана.

В. Порта като прѣдвари тѣ сама желанїята на своитѣ сѣюзници, прѣдѣри на послѣдѣтъ и разшири прѣвилегіитѣ на Христіанитѣ, като извѣсти съвѣршенно че колкото е възможно по скоро ще уллучи сѣстопаніето на подданицитѣ си безъ различіе на догмѣ и религиѣ. Тѣзи уллученія станѣхъ и са даде обѣщаніе за тѣзи новы успѣхы прѣдъ свѣтътъ, и то за да дадемъ най бѣскавыи отговоръ на русскитѣ клеветы. Ако едни най искренни и най бѣскавы извѣщенія са не видятъ достатѣчны на сѣюзнитѣ Силы на В. Портѣ, които смяратъ за своѣтъ длѣжностъ нищо да не щадѣтъ за осигуряваніето на судбинѣтъ на своитѣ едновѣрцы, каквы по добры порѣчителства бы могли да поискатъ освѣтъ самытъ оныя които пропѣснѣтъ отъ самытъ интересъ на Султановото правителство за да направѣ честитѣ и благополучитѣ всичкитѣ свои подданици безъ различіе на религиѣ? Европа може ли да намѣри по голѣмѣтъ сигурии отъ оныи които пропѣснѣтъ отъ туй правителство порѣчителство, което подѣржава искреннитѣ и най бѣскавыи увѣренїя, които са даватъ доброволно?

Трактатѣтъ отъ 1854 опроверга доброволностѣтъ, искренностѣтъ и бѣскавостѣтъ на Али пашовитѣ увѣренїя. Франца и Англія са заплатихъ за да са не убѣдѣтъ, защото трактатѣтъ отъ 1854 не бѣше са изпълнилъ слѣдъ четиринадесетъ мѣсеца.

Г. Неседродъ, който добръ познаваше неискренностѣтъ на Турцитѣ, искаше енергично порѣчителства. Въ единъ циркуляръ отъ 12 Маи 1855 той казуваше:

На тоиъ въпросъ за порѣчителства на Россія отдава едно толковъ голѣмо и сериозно значеніе, што почившиѣтъ Императоръ бѣше заповѣдалъ на своитѣ прѣдставители да го турятъ на първото мѣсто въ сѣдѣжаніето на трактата, който щѣше да са сключи. Нѣма никакво сумнѣніе че всичкитъ Силы обѣщо ще припознаватъ съ Россія величіето на общия интересъ за всичкото Христіанство въ еднотѣшно исповѣданіи цѣль да покровителствуватъ чрезъ европейскитъ трактаты бъдущето на Христіанитѣ въ Истокъ, безъ различіе на религиѣ.

Турската Журналистика

Подъ насловъ «Нашѣ мысли за Игнатіева» турскитъ в. «Иттихадъ» обнародува редъ членове, които служатъ като възразеніе на рѣчьта на генерала Игнатіева въ послѣдното засѣданіе на Конференціи, който рѣчь нѣтъ по прѣводѣ отъ сѣкциѣ турскій в. «Иттихадъ» помѣстили въ послѣдній брой на «Напредѣкъ», съ обѣщаніе че ще обнародува и възразеніето зѣ което говоримъ. Ето то:

Когато бѣше явѣно че, отъ началото на Конференціи, прѣдложеніѣтъ отъ Россіи, подъ имѣ реформы, прѣдложенїя, които, безъ да изгубятъ силѣтъ си, на хладѣ измѣненїя са подложихъ, когато бѣше явѣно, казуваеме, че тѣ по никакѣвъ начинъ не ще са приѣматъ, чудимъ са какъ генералъ Игнатіевъ е помислилъ че е възможно да произлѣзе отъ Конференціи такъвъо слѣдствіе съгласно съ неговий духъ, и то когато общото мнѣніе изразило и рѣшително своето кѣмъ оправданіето на Държавѣтъ оцѣненіе. Колко чудна мысль е да прѣдлага нѣкой на единъ челоуѣкъ или по добръ на единъ народъ смъртътъ, и да чака да види начинѣтъ на приѣманіето! Направенитѣ на Отоманскѣтъ Държавѣ прѣдложенїя сѣстохъ въ да разумѣтъ и да зачерпѣтъ, въ името на интересѣтъ на самѣтъ Държавѣ, първо и първо независимостѣтъ, второ съгласіето, и третѣ честѣтъ ии. Какъ прочее инакъ може да са направѣ тѣ сѣстопанїе за единъ народъ, освѣтъ истинска смъртъ? Възможно ли бѣше наистинѣ, да излѣже челоуѣкъ съ подбужденїя толковъ явѣны, колкото прѣдложенїя на генерала, Русытъ, които не са славятъ съ толковъ добръ честь, когато са касаетъ до остроуміето и поведеніето имъ? Да кажемъ истинѣтъ, прѣдѣ нѣколко години, наши нѣкои министри имахъ обычай да приѣматъ идентъ на русскыи посланникѣ като цѣль истинѣ. Само по едно малко внушеніе, тѣ приѣхъ единъ вредителѣкъ и жалостнѣкъ мѣрѣкъ и колкото до вышнитѣ заемъ такавъ, што общото на Европѣ мнѣніе да подпадне подъ вліяніето на Россіи. Едва що избухъ възстаніето въ Херцеговинѣ, и пакъ по едно малко внушеніе отъ господина генерала, тѣ са приѣхъ като прѣдѣлѣтъ или по добръ като спогодитѣли между правителството и възстанитѣтъ. Ако има нѣщо, което генералъ Игнатіевъ може да земе като оправданіе въ настояще своѣ чуно настояваніе, то сѣстопанїе въ навикѣтъ който е прилобѣлъ да сполучва въ своитѣ дѣйствїя по единъ начинъ, който показамъ по горѣ. Обаче туй трѣбваніе да размысли генералѣтъ, че въ едно врѣме, въ което той докара въ Конференціи своето наложително слово до единъ такавъ степенъ, што не на единъ голѣмѣ Държавѣ, но нито на единъ главатарѣ на нѣкое племе да не е възможно да са наложни, лицата, които са намѣрвахъ на първитѣ постове на правителството на Държавѣтъ, не бѣхъ вече оныя, които бѣхъ послушни на тоя неговъ обычай. А главно, пожее общото мнѣніе са сѣдобы съ бѣскавыи силѣтъ, было порази слѣдствїята отъ напредѣжлѣтъ врѣмена, было по причинѣ на вышнитѣ прѣтѣканїя, приложени на тѣ слѣдствїя отъ напредѣкъ, В. Порта са намѣрва днесъ принудена да дѣйствието не како напредѣ въ името на нѣкой министрѣ, но въ името на единъ голѣмѣ народъ отъ тридесетъ и петъ милиона!

При всичко че господинѣ генералѣтъ, заедно съ своитѣ сѣбратїя посочи заповѣдѣтъ, които приѣлъ за да напустне Цариградъ, като заплашително срѣдство, тѣзи обаче политика на Европѣ не произвожда въ сѣрдцата на Отоманитѣ такъвъо слѣдствіе, какъвто си тѣ прѣдполагатъ; защото, когато Отоманитѣ рѣшаватъ отиванїето на прѣдложенїята, было въ обнародованіето отъ насъ като прѣдставители на общото мнѣніе, было въ голѣмѣтъ Общъ Сѣборѣ, който може да са смята че обемаше всичкитъ Османлиѣ, не мысляхъ да извѣкѣтъ нѣкой ползѣ. За опазваніе на народнитѣ честѣ, като зехъ прѣдъ видѣ всичко, което е възможно да произлѣзе, сѣстохъ смъртътъ като едно благодѣніе, сравнително съ трудното оуиъ положеніе, въ което Русытъ искахъ да ги въврѣтѣ. Прѣдпочително сѣстохъ тѣ да загынѣтъ,

нежели да станѣтъ робѣ прѣдъ всичкитъ. Такъвотѣ прочее отгнѣваніе отъ Цариградъ на прѣдставитѣтъ, измамни отъ интригуванїята на Россіи, може най много да ни са биди чудно, по то никой пакъ не ни докарва страхъ. Господинѣ генералѣтъ, споредъ неговитѣ собственны думы, сѣкрби много, защото умѣренната политика на Россіи дала причинѣ на кривы прѣтѣканїя, защото, като са прѣврѣла высоката и постоянна цѣль на нейнитѣ миролюбивы стремленїя, отлаи са тѣ на други причинѣ. Ако умѣренностѣта на Россія сѣстои въ да прѣдлага подъ разны видове своитѣ прѣдложенїя, безъ да изгубятъ тѣ своето качество, тогазъ употребленіето на тѣзи рѣчь не е станѣло на врѣмето си; а ако цѣльта на прѣтѣканїята, които тази умѣренностѣ докарва е, да са покѣри слабостѣта която са отдава на силѣтъ на Россіи чрезъ прѣминуванїето на русскитѣ войска прѣзъ Прутиѣтъ направо кѣмъ Дунава, по слѣдствіе на постоянството което показатъ въ Конференціи прѣдставитѣтъ на Държавѣтъ, колкото за опазваніето на правдинѣтъ и, наистинѣ колкото за политикѣтъ кождо Россія показва отъ врѣмето на Екатериѣ, когато общото на Европѣ мнѣніе са обѣрѣжъ до толковъ противу насъ; да излѣже нѣкой Отоманѣна като отбѣгва отъ да ни обѣли войнѣ, ако може да направи това, като приѣме умѣреннѣтъ политикѣ, основаванъ на нѣкакъвъ си высокъ и твърдъ цѣль, туй са тогазъ само сполучва, когато съвѣршенно изгаснатъ отъ нашѣтъ умѣреннитѣ наши размышленїя и всичкитѣ наши нравственны опыты.

Споредъ както са говорѣ, когато нѣкои чужденцы искаютъ да сплѣхѣтъ Турцитѣ, «Россія, казуватъ, има го товъ войскѣ отъ сто и осмѣдесѣтъ хиляды души за да ги проводи противъ насъ». И тѣи, но убѣжденіето на генерала Игнатіева, като Россія е въ сѣстопанїе съ сто и осмѣдесѣтъ хиляды войскари да направи *алта-юста* (горѣ долу) отоманскитѣ мѣста, само отъ умѣренностѣтъ си ли не е прѣдѣрѣла войнѣтъ? Съществуиѣтъ въ Сербіи и Херцеговинѣ толковъ волентирѣ Русы, като оныи на умѣренностѣтъ, а по терсбургскѣтъ Кабинетѣ ли са испратихъ въ размиренѣтъ области? Слуховѣтъ, които славенскитѣ комитѣи раздадохъ противъ Отоманскѣтъ Държавѣ и въ Европѣ и въ нашето отечество, языкѣтъ на русскитѣ умѣренностѣ ли бѣхъ? Законитѣ въ рѣдѣтъ на българскитѣ комитѣи, сѣдѣжаніето на които сѣстопанїе въ да некаятъ на огнь Мюсюлманитѣ които падѣтъ въ рѣдѣтъ имъ*), и по челоуѣколюбивѣтъ отъ тѣхъ да убиватъ съ шестъ оружїя. тѣзи ли е умѣренностѣта който употреблява русската политика? Отъ какъ са е появилъ настоящій въпросъ, само единъ знакъ отъ умѣренностѣтъ видѣхъ у Русытъ, и тоиъ сѣстопанїе въ това че, генералъ Игнатіевъ много пакъ прѣнесѣ пѣщата си въ парахода, и ги върѣжъ пакъ съ голѣмѣ бѣлостѣтъ и мѣчаніе въ посолството.

Генералъ Игнатіевъ казува, че Отоманската Държавѣ отиврѣла прѣдложенїята, приложенїето на които Европа сѣдела за нуждно, за опазваніето на качеството си като порѣчителница на Държавѣтъ и за осигуреніе на нейнѣтъ цѣлостѣ, и «отиврѣла ги, увлечена отъ шумното и бѣскаво наистинѣ, но лишено отъ дълбоки и дѣйствителны основы опасно вѣлненіе на патриотическитѣ демонстрациѣ, и по такѣвъ начинъ испадѣла въ опасностѣтъ да изгуби добритѣ слѣдствїя отъ порѣчителството, което бѣше придобила отъ трактатѣтъ, като взѣ съвѣршенно на себе си отговорностѣтъ на лошитѣ слѣдствїя които може да произлѣзатъ за въ бъдущѣ».

а) Патриотическитѣ демонстрациѣ, за които поменува Генералѣтъ, бѣхъ слѣдствїя на взаимнитѣ свободѣ които е единъ отъ всеизвѣстнитѣ обычаи на Османлиѣ, а сѣ станѣли само и само за подѣржаніе на Държавѣтъ, и не сѣжъ като заѣпенитѣ въ Москвѣ

*) Умѣрено е това свѣршенство и да го помисли челоуѣкъ, а како ли да си извѣрѣтъ отъ кождо и да било! Съ прѣдѣрѣе обаче забѣлѣжамъ пѣтъ че това изреченіе са повтори вышнѣтъ отъ нашѣтъ турскі сѣбратїя, кожитѣ прѣдѣлѣ да са кажатъ наваръ и лѣтъ думѣ за българското възстаніе. Желателно бы было да са докажѣше това че е лѣтъ и истинѣ.

проглашенїя, или като подѣзѣмѣтъ нѣтъ тѣтнанїя които сѣжъ чужѣ въ Пѣшиѣ и Кавказѣ, што да са свѣтѣтъ за опасны.

б) При всичко че Генералѣтъ сѣли патриотическитѣ оныя демонстрациѣ какъ «колькото сѣжъ шумны и бѣскавы, толковѣ тѣ сѣ лишены отъ оныиъ дълбочинѣ и твърдостѣ»; но защото отъ само себе си е докарва въ шо са е развила патриотическѣтъ идея между Отоманитѣ, тоиъ артументѣ на генерала значѣ да отива едно явѣно нѣщо. Да ли Генералѣтъ не е можѣлъ да види променѣта, што Гърцитѣ (Румѣ), за които и сега не е прѣстанѣлъ отъ да каже че са онеправдаватъ, самоволно дѣно по друго испроводѣтъ изъ Пѣшиѣ въ името на славѣтъ и тѣтнѣтъ отъ Отоманитѣ? Да ако реченнѣтъ научи че въ тѣзи што врѣме жители тѣ въ Брусѣ занимаватъ съ да пѣнесѣтъ на ново доказателство за народното гласіе чрезъ единъ патриотическѣтъ демонстрациѣ, които клонѣ кѣмъ выврѣніето на вышнитѣ прѣдѣлѣ, ако научи, казуваеме, тога който са старае да докаже като сѣнителѣтъ патриотизмѣтъ на Османлиѣ, какво друго може да каже освѣтъ да исповѣда че неговитѣ думы са повергаватъ отъ дѣлата на народѣ

в) Генералъ Игнатіевъ, освѣтъ тѣ идеи и желанїе, има ли нѣкое доказателство че ще изгубѣтъ порѣчителството, което Европа осигурила съ трактатѣтъ? Ако нѣтъ, вѣдѣла Европа отъ порѣчителството, кога и кой е натоварилъ генерала Игнатіева да ни го казува, та прѣдѣма да изказва собственитѣ свои бѣлѣнїя, като ги прѣдѣставлява толѣ спокойно като цѣлы истинѣ?

г) Не са пада на языкѣтъ на единъ русскій дипломатѣтъ, да говорѣ трактаты и порѣчителства, които са дала Европа. Туй порѣчителство, изгубваніето на което ны пламѣ на генералъ Игнатіевъ, не можѣ да онеитѣ крѣвоститѣ ни въ Сербіи, ни въ военнѣтъ линіи на Чернѣ. Говорѣ което е наше право споредъ трактатѣтъ, нито неутралностѣтъ на Чернѣ, което е сигуриѣтъ за животѣ! Когато ний еше са намѣвахъ подъ туй покровителство, обѣдѣхъ да плаватъ по Дунава вапѣръ пѣлни съ русскы вагонѣты които сѣлахъ отъ свѣтътъ да ны прѣмѣвахъ. Когато еше са намѣвахъ подъ туй покровителство, Българѣтъ вѣзгѣли и достигнѣхъ до такавъ степенъ, што да надинѣтъ въ дивитѣ си дѣла и нѣи дивитѣ намена въ среднѣ вѣкове, благодареніе обаче на Россіи тѣ са подѣржѣхъ и похваляхъ въ Европѣ, а пѣй вече тѣзи Конференциѣ са сѣбра, за да покаже че размиренїя неправды отъ славенскитѣ комитѣи сѣжъ съгласны съ правитѣ, многотѣнитѣ старанїя на Държавѣ за отбѣлѣваніето имъ сѣжъ достойно наказаніе злодѣйство. Когато еше намѣвахъ подъ туй порѣчителство Европа станѣ порѣчителѣ, че Сербѣ напустне всяко враждебно дѣлѣ Сербитѣ най послѣ прѣмѣвахъ прѣдѣлѣ на своитѣ привлѣгїи, а што са побѣдѣхъ, самитѣ Европѣ вѣлѣзохъ по срѣдъ за въ тѣхъ ежъ да сполучѣтъ прѣвѣрїе. Когато еше са намѣвахъ подъ туй порѣчителство, Черногорцитѣ са не испѣлихъ да извѣрѣтъ такѣвы звѣрѣкѣ, които, ако быхъ са извѣрѣли отъ нашѣтъ странѣ, щѣхъ да подѣлѣтъ Европѣ за да ны погуби, като: рѣзѣ нѣе на посовѣтъ и устѣнитѣ на чѣлѣтъ; а челоуѣтъ на Конференциѣтъ са не посѣвнѣхъ отъ своѣтъ стрѣлѣ, прѣдъ такѣвитѣ двѣла на тѣи ловѣцы, да прѣдѣлѣтъ разширенїе на граници. Пакъ когато еше са намѣвахъ подъ туй порѣчителство, вѣратѣ основнѣитѣ условїя на турѣрѣчителство бѣше да са не нахѣвѣтъ въ нашитѣ вѣтрѣшны работы, въ лицата на Отоманскѣтъ Държавѣ, намѣри една такава Конференциѣ, то да турѣ условїята на едно намѣваніе въ вѣтрѣшнитѣ работы, подъ названіе да са турѣ надинѣтъ редѣ сѣстопанїето на областѣ Българіѣ, Боснѣ и Херцеговинѣ, за утвърженіе, или поне за кождо е възможно по голѣмото прѣдѣлѣ

Итъ Свѣтъ ще са състави отъ
и изъ всяка община, които ще
за четири години безъ разпи-
иѣ.

Ото количество бѣжанци и раз-
духовствѣ като не позволявать
да са приступи къмъ неизбѣж-
и, икономическѣ условия, че са

тъ Свѣтъ, подъ надзирательство кантонскыѣ власти, ще са риврѣнено отъ главныя упра-
вѣ Свѣтъ, подъ надзирательство кантонскыѣ власти, ще имать ни-
а ишчы въпросы, копто са отъ интересы на кантона, (като пль-
сьобщеніе, расвярваніе и съ-
а въток лаждія), копто ще са
отъ международныѣ комисіи.
итъ Свѣтъ ще са събира еднѣ
еца.
еговыѣ членове, опредѣляни
за четыри години и подъ име
е помагать на Кмета въ испол-
еговыѣ дѣлжности.
кантонната комисія трѣба особенно
въ пль върежданіето на еднѣ
что да осигурява прѣставленіе-
ствата.
а са избирать кантонскыѣ съ-
тъ службы ще са исполнявать
отъ неговыѣ Свѣтъници.
градоветѣ, копто бройтъ пове-
00 жтели, ще имать муницип-
онденія съобразны съ оныи ни
кантони (яхіп, мюддрлицы)
днѣтъ въ санджакъ (департа-
авизаван отъ мютесарфы или
управители), копто ще бѣдѣтъ
ни Мюсюлмане, споредъ множе-
селеніето въ санджакъ и ще са
отъ В. Портѣ по прѣставленіе
управитель (Валията) за че-
и.
тъжни да надзирають ходѣтъ на
кантонскыѣ свѣты.
тъ, мютесарфы или кай-
що пма помощники даamina съ-
значени отъ главныя управитель
въ лпсть (мазбата) отъ чотыри
прѣдложени отъ областното съ-
ма право да оволнява за три мѣ-
ителитѣ и да прѣдлага тѣхното
В. Портѣ.
еело на всякъ область ще са по-
Валия (главнѣ управитель),
мютесарфы и каймакѣмѣ

назначая за петь година отъ
съзгласіею на Порѣчатыиъ
са изнаграждава по единъ при-
и на смърть, или когато сп дадо
главнииъ управителъ, неговъ
ще изпълняна приврѣменно единъ
гелитъ, назначаванъ за това отъ
може да са свелъ отъ поста си
ение отъ Апелативното Съдн-
то го съди.

до прѣдставляна върховнѣтъ власть
надъ изпълненіею на законътъ
къ и на особеннѣтъ предбы на

ма прано, догдѣ да са введе
бирателната система въ вѣстою,
метовѣтъ и Свѣтъицѣтъ.

но собрание, состоящее из Монаховъ пяти чиста, отъ Христіанъ въ пять частей, и отъ Католици въ пять частей часть несекельного, на всякъ годины за два посылать на бюджета и распыршието на

на областното собраніе ше са на 4 години. Всякой департаментъ на по два члена. Собранието ше на 4 години едик административен, колто ше служи за свѣтъ на правитель. Началницътъ на при-резигиозны общини ше имать вастувать въ тол Свѣтъ по еко въпросованіе. Въ този Съ-

а поше по единъ членъ за всякой департаментъ), но тогд административна му мисия се ограничава

Слѣдѣть не може да има повече
нове. Тѣ ще имѣтъ опредѣленъ

управителъ ще трябва да зема
административния Свѣтъ въ
работата надминува простото
на законѣтъ и изредѣтъ.
ко ще са събира веднѣждъ въ го-
да испитва и контролира бюд-
областѣта, и разширяването на
на равностойка трѣбва да му са
някъ години отъ Валента и да са
В. Портъ. Системата за собира-
ждата и пазяването на данъца-
излизатъ по единъ тактъ на-
да да увеличатъ разнитіето на
сточници и да увеличатъ въ сѣ-

товары, които тѣжѣтъ на па-
ше са зена само отъ здравыѣ
възраст отъ 20 до 40 години и
ще са извърватъ полъ припозны-
ването на недоплатенитѣ данъци
до 1-ый Януар. 1877 не ще са
платѣни, пощитѣ и телеграфитѣ, да-
ютюина, на синроватѣ и надогътъ
не ще дежатъ областнитѣ власти,
прѣдѣлитѣ на смѣстующитѣ
ему наредбы и другитѣ части
итн. Продаването на дѣждѣта съ-
що е остана упячужено съ опре-
заваніе зл оныя, които го подпо-
бирването на другитѣ лица ще
и отъ областного Сѣбраніе и отъ

